

[Lysholt Hansen.]

de pladser — og det tror jeg kan ske, før man aner det — blive fri for kritikken af, at man ikke vil drøfte investeringer med oppositionen.

Finansministeren var inde på, at jeg i virkeligheden skulle have kritiseret kildeskatten, men det er ikke rigtigt. Vi er glade for kildeskatten, vi finder, at kildeskatten er en god skatteordning, men den har nogle skavanker, specielt over for B-skatteyderne, og det er i høj grad finansministerens skyld, at det er gået sådan, at B-skatteyderne i dag står med en slutskattegæld på vel et sted mellem 2 og 2,2 milliarder kr. Det er først og fremmest finansministerens personlige ansvar, at der er kommet denne store forskel mellem A-skatteyderne og B-skatteyderne. Finansministeren nægtede at benytte den ret, som vi bad ham om at benytte sig af, og som han har hjemmel til efter kildeskattelovens § 54, hvorefter han i tide kunne have foretaget en regulering opad af de selvstændiges forskudsansættelse. Det var jo en kendsgering, at de selvstændige forskudsansatte deres indtægter for 1970 på grundlag af indtægterne i 1968. Vi sagde gentagne gange i finansudvalget til finansministeren: det er galt, dette her, at vi får denne margen. Vi skønnede, at det blev små 2 milliarder kr., og nu viser det sig, at det bliver godt 2 milliarder kr. Vi bad ministeren sørge for, at de pågældende fik deres forskudsangivelse sat op, den kunne nemlig ikke rime. Jeg husker tydeligt diskussionen fra sidste år, hvor den økonomiske årsoversigt viste, at man også for de erhvervsdrivende ville få en betydelig indtægtsforøgelse i 1970. Men ministeren agtede ikke at bruge bestemmelsen, selvfølgelig, fordi han vidste, at med denne forskudsansættelse på grundlag af indtægten i 1968 fik erhvervene en kredit på skatten, en kredit, som altså også på grund af krakkene har bevirket, at vi lider et skattetab.

Ministeren kunne have forhindret det, og så havde vi måske heller ikke fået den skævhed i forbruget, som vi nu har fået. Hvis ministeren havde benyttet sin ret til at sætte B-skatteydernes forskudsselvangivelse op, havde man måske fået en mindre forbrugsudvidelse, i hvert fald for deres vedkommende, for der er jo ingen, der kan sige, hvem det er, der har haft den store forbrugs-

udvidelse i dette år. Vi ved, at en række lønmodtagere, bl. a. de, der har hævet på deres konti, har haft en udvidelse; vi ved også, at nogle har fået en udvidelse i kraft af lønglidning, åbent erkendt, en lønglidning, som måske også er en følge — det tror jeg i hvert fald — af den alt for høje skatteudskrivning. Men vi ved, at der i hvert fald hos B-skatteyderne har ligget en stor mulighed for at udvide deres forbrug, fordi finansministeren simpelt hen ikke ønskede at bruge den ret, han havde til på forhånd at sætte deres forskudsansatte indkomst op i kraft af § 54, som han burde have gjort.

Nu siger finansministeren så, at vi ikke leverer noget bidrag til besparelser. Jeg vil gerne sige, at det har jeg givet tilsagn om at vi ville, hvis det kunne ske på lige fod, det vil sige også for lovgivningsmæssige områder på lige fod, således at vi ikke får forelagt fuldbyrdede kendsgerninger her i tinget med forslag om ændringer af love, som vi anser for værdifulde eller i hvert fald anså for meget afgørende, da vi gennemførte dem. Lad mig bare tage hele den lovgivning, man nu slår ned på, som vi lige har gennemført, om støtte til de sportsorganisationer, der landet over beskæftiger mange unge i frivilligt ungdomsarbejde, hvor tusinder af voksne ledere bruger deres tid på at arbejde med unge, og hvor vi sidste år skabte en god bestemmelse om støtte til de lokaler, hvori de skulle udføre deres fritidsarbejde. Så sent som sidste år var vi enige om det. Nu skal det pludselig laves om, uden at man forhandler med os. Hvordan skal vi dog kunne gå ind i en forhandling om lovmæssige ændringer eller overhovedet gå ind i en forhandling her i tinget om samarbejde om lovgivning og forlig, hvis vi risikerer, at mindre end et år efter vedtagelsen kommer man her og laver det totalt om?

Jeg har allerede i aftes i fjernsynet nævnt et par områder, hvor jeg kunne pege på besparelser, og jeg må måske nævne ét område mere. Jeg har undret mig meget over, at den statslige amtsadministration efter finansministerens forslag, samtidig med at man opbygger en stor amtskommunal administration for det folkevalgte element, vokser ud over alle grænser. Det var slet ikke forudsætningen for den kommunalreform, vi gennemførte. Der var det tanken, at samtidig med at man byggede sin egen amtsad-